

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ G. H.**, bývajúceho v M., **2/ G. H.**, bývajúceho v M., **3/ Š. H.**, bývajúceho v M. a **4/ O. H.**, bývajúceho v M., zastúpených JUDr. I. B., advokátkou so sídlom v B., proti žalovanej **A. K.**, bývajúcej v B., **o určenie, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 25. júna 2009 sp. zn. 8 Co 54/2006, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 25. júna 2009 sp. zn. 8 Co 54/2006 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 1. decembra 2005 č.k. 13 C 27/2002-110 určil, že nehnuteľnosť v katastrálnom území M., zapísaná na LV č. X. ako parc. č. X. – záhrada o výmere X. m², patrí v ½ do dedičstva po zomrelej M. H., rod. S., nar. X., zomrelej X., a ½ do dedičstva po G. H., nar. X., zomrelom X.. Vo zvyšku (o určenie, že sporná nehnuteľnosť je vlastníctvom právnych predchodcov žalobcov v celosti titulom vydržania) žalobu zamietol. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcom trovy konania 6 500 Sk (215,76 Eur) k rukám právnej zástupkyne žalobcov, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Takto rozhodol, keď vykonaným dokazovaním mal preukázané, že v roku 1963 pôvodný vlastník M. V. dal svoju záhradu rozparcelovať na tri časti, z ktorých vznikla i sporná nehnuteľnosť tak, že každá novovytvorená parcela nadväzovala na tri susediace záhrady, vrátane záhrady právnych predchodcov žalobcov. Pôvodný vlastník sa s právnymi predchodcami žalobcov dohodol na predaji spornej nehnuteľnosti, za ktorú zaplatili kúpnu cenu (vrátane náhrady za trvalé porasty) do rúk jeho dcéry J. P., ktorá 20. januára 1968 prevzatie peňazí potvrdila. K vyhotoveniu písomnej zmluvy nedošlo. Uvedené potvrdil

aj svedok L. C. ako ďalší kupujúci jednej z troch novovytvorených nehnuteľností. Právne vec posúdil podľa § 129 ods. 1, § 130 ods. 1 a § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení k 1. januáru 1992, kedy nadobudla účinnosť novela Občianskeho zákonníka (zákon č. 509/1991 Zb.), ktoré umožňovali oprávnenému držiteľovi nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnosti za predpokladu, že ju k 1. januáru 1992 najmenej po dobu desať rokov nepretržite držal ako svoju, nakladal s ňou ako s vlastnou a so zreteľom na všetky okolnosti bol dobromyseľný, že mu patrí. V danej veci podľa názoru súdu prvého stupňa došlo k vydržaniu spornej nehnuteľnosti, keď išlo o spôsobilý predmet vydržania – záhradu, dobromyseľnú držbu i plynutie vydržacej lehoty, keď zistený skutkový stav nevyvracal vieru žalobcov (právnych predchodcov), že im sporná nehnuteľnosť patrí; rozparcelovanie nehnuteľnosti podľa šírky záhrad kupujúcich, kúpa spornej nehnuteľnosti a zaplatenie kúpnej ceny. Do oprávnenej držby započítal i držbu právnych predchodcov žalobcov. Keďže k 1. januáru 1992 mali právni predchodcovia žalobcov spornú nehnuteľnosť v oprávnenej držbe po dobu viac ako desať rokov, stali sa týmto dňom jej vlastníkami. Podľa názoru súdu prvého stupňa zo skutkových zistení ohľadom dotazníka a čestného prehlásenia, tiež, že účastníci nevedeli vysvetliť, prečo nedošlo k registrácii nemožno urobiť jednoznačný záver o neoprávnenej držbe, keďže sa pôvodný vlastník, resp. jeho dedička nedomáhala vlastníctva k spornej nehnuteľnosti a ani nezasahovali do pokojného užívania spornej nehnuteľnosti. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 25. júna 2009 sp. zn. 8 Co 54/2006 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu zamietol. Žalobcom uložil spoločne zaplatiť náhradu trov prvostupňového konania 235,68 Eur a náhradu trov odvolacieho konania 71,66 Eur, všetko k rukám advokátky do 3 dní. Takto rozhodol, keď mal za to, že záver súdu prvého stupňa, podľa ktorého právni predchodcovia žalobcov nemuseli mať pochybnosti o tom, že im sporná nehnuteľnosť patrí, že nemuseli poznať zákonné náležitosti prevodu vlastníctva a skúmať zápis vlastníctva v evidencii nehnuteľnosti, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, nakoľko výpovede svedkov vypočutých v rámci prvostupňového konania, a to J. P. (vypočutej tiež odvolacím súdom) a L. C., potvrdzujú opak. Uviedol, že obaja svedkovia potvrdili úmysel pôvodného vlastníka predať spornú nehnuteľnosť, že právni predchodcovia žalobcov ako i svedok L. C. kúpnu cenu zaplatili do rúk dcéry pôvodného vlastníka, ktorá sama potvrdila prevzatie peňazí a tiež, že mala zabezpečiť prevod, k čomu nedošlo ani po smrti jej otca. Z podpísaného dotazníka a čestného vyhlásenia na registráciu a splatenie kúpnej zmluvy, odvolací súd vyvodil, že právni predchodcovia žalobcov si boli

vedomí toho, že vlastníctvo k spornej nehnuteľnosti právne nenadobudli, čo nemení ani ich domnienka, že kúpnu zmluvu riadne uzavreli a za predmet kúpy riadne zaplatili. Vedomosť, že k prevodu vlastníctva nikdy nedošlo vylučuje tvrdenie, že boli oprávnenými držiteľmi spornej nehnuteľnosti, že boli dobromyseľní, že im patrí. I napriek tomu, že pôvodnému vlastníkovi zaplatili za spornú nehnuteľnosť, keď mali vedomosť, že kúpnu zmluvu v písomnej forme neuzavreli, len na základe potvrdenia o prevzatí peňazí vlastnícke právo neprešlo, preto spornú nehnuteľnosť nemohli vydržať. Odvolací súd dospel k záveru, že žalobcovia neosvedčili zákonný predpoklad nadobudnutia vlastníctva vydržaním spornej nehnuteľnosti ich právnymi predchodcami, a to oprávnenosť držby a následne trvanie oprávnenej držby po zákonom stanovenú dobu. Ďalej dodal, že i v prípade preukázania dobrej viery by bolo možné vydržať spornú nehnuteľnosť len v prospech štátu a občan nadobudol len právo na uzavretie dohody o osobnom užívaní pozemku a následne podľa § 872 ods. 5 Občianskeho zákonníka mal držiteľ právo na uzavretie kúpnej zmluvy k takémuto pozemku, vydržanému pre štát, ktoré musel uplatniť v jednoročnej prekluzívnej lehote začínajúcej od 1. januára 1992. Právni predchodcovia žalobcov do 31. decembra 1991 dohodu o osobnom užívaní pozemku neuzavreli, vzniklo im ex lege právo na uzavretie kúpnej zmluvy, ktoré keď neuplatnili v prekluzívnej lehote, zaniklo. O náhrade trov prvostupňového a odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a § 224 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia, ktorí ho navrhli zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzovali z § 238 ods. 1 O.s.p. a ako dovolací dôvod uvádzali nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Trvali na tom, že splnili podmienky vydržania spornej nehnuteľnosti. Poukázali na skutočnosť, že uzavreli kúpnu zmluvu, riadne za spornú nehnuteľnosť zaplatili so súhlasom pôvodného vlastníka jeho dcére, ktorá sa zaviazala vybaviť formalitu ohľadne prepisu. Ako právne nevzdelaní ľudia mali za to, že sporná nehnuteľnosť je ich vlastníctvom, ktorú začali užívať, oplotili ju pevným plotom a nerušene užívali (výsadba ovocných stromov, stavba bazéna). Dotazník a čestné prehlásenie podpísali ako formalitu, ktorá nič nemenila na ich dobrej viere, že by neboli vlastníkmi spornej nehnuteľnosti, lebo nikto ich počas celých rokov (až do roku 1996) nevyzval, aby ju vypratali, vrátili, pôvodný vlastník sa nedožadoval ani doplatenia ceny, nesporil sa, že by neoprávnene spornú nehnuteľnosť oplotili a užívali a ani po jeho smrti v roku 1978 im nebolo oznámené, že sporná nehnuteľnosť je predmetom dedičstva po ňom. Dcéra pôvodného vlastníka súdu nepreukázala, že by počas celej doby nerušeného užívania boli vyzvaní na jeho vrátenie alebo doplatenie kúpnej ceny, hoci tvrdila,

že kúpna cena, ktorú zaplatila bola iba záloha, avšak nevedela vysvetliť o aký nedoplatok išlo a kedy sa mal doplatiť. Poukázali na zákon č. 22/1964 Zb. o evidencii nehnuteľností v znení neskorších predpisov, podľa ktorého (§ 7 ods. 1 písm. a/) vlastníci mali povinnosť zabezpečiť súlad zápisov v evidencii nehnuteľností so skutočným stavom ohlásením zmeny užívateľa, druhu pozemku, spôsobu užívania a hranice pozemkov do 156 dní MNV, ktorú povinnosť si pôvodný vlastník nesplnil. Ďalej uviedli, že právni predchodcovia žalobcov užívali spornú nehnuteľnosť ako svoje vlastníctvo a preto nebol dôvod uzatvárať dohodu o osobnom užívaní so štátom a požiadať následne o uzatvorenie kúpnej zmluvy.

Žalovaná nepovažovala dovolanie za dôvodne podané.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p., môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom

niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným). Dovolací súd dospel k záveru, že konanie je postihnuté vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p. z dôvodu, že odvolací súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie.

Pod odňatím možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Táto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné právo, ktoré mu právny poriadok priznáva.

Podľa § 211 ods. 2 O.s.p., ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhované dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

V preskúmvanej veci odvolací súd na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel k odlišnému právnomu záveru, preto rozsudok okresného súdu, ktorým tento žalobe vyhovel, zmenil tak, že ju zamietol.

Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, ktorým tento súd mení rozhodnutie súdu prvého stupňa musí obsahovať zákonné náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.), pretože pri zmene rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolacím súdom tento svojim rozhodnutím nahrádza napadnuté prvostupňové rozhodnutie. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia preto musí vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nie len s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Z obsahu odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nie je zrejmé, podľa ktorej právnej úpravy otázku (ne)splnenia podmienok vydržania posúdil. Súd prvého stupňa právne vec posúdil podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka (upravujúcich vydržanie) účinných od 1. januára 1992. Odvolací súd okrem zdôraznenia, že Občiansky zákonník (zákon č. 40/1964 Zb.) účinný od 1. apríla 1964 inštitút vydržania neupravoval, poukázal na jeho opätovné zavedenie novelou Občianskeho zákonníka, a to zákonom č. 131/1982 Zb. a všeobecne uviedol, čo bolo podľa uvedenej právnej úpravy podmienkou vydržania. Vzhľadom na odkaz odvolacieho súdu na prechodné ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 872 ods. 5 a 6) možno usudzovať, že odvolací súd pri právnom posúdení veci vychádzal práve z ostatne uvedenej právnej úpravy. Odvolací súd však v dôvodoch svojho rozhodnutia (v rozpore s § 157 ods. 2 O.s.p.) neuviedol konkrétne ustanovenia, z ktorých pri právnom posúdení vychádzal, ani ich aplikáciu (či vzťah) na prejednávajúcu právnu vec. Jeho rozhodnutie je tak nepreskúmateľné a účastníkovi konania je takýmto rozhodnutím odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko nemá možnosť v dovolacom konaní náležite argumentovať.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnúť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmatečnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Z čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov, v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, okrem iného, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa § 1 O.s.p., Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb.

Právo na súdnu ochranu, okrem Ústavy Slovenskej republiky (čl. 46 ods. 1), Listiny základných práv a slobôd (čl. 36 ods. 1) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (čl. 6 ods. 1), zabezpečujú a vykonávajú aj jednotlivé ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku.

Ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa (§ 211 ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 122 ods. 1 O.s.p., dokazovanie vykonáva súd na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania.

V zmysle § 220 O.s.p., odvolací súd zmení rozhodnutie súdu prvého stupňa, ak nie sú splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 219), ani jeho zrušenie (§ 221 ods. 1).

Ak má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám (§ 213 ods. 2 O.s.p.).

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že predpokladom toho, aby odvolací súd mohol zmeniť napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa, ak má za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, je opakovanie dokazovania v potrebnom rozsahu odvolacím súdom. Podmienkou zmeny rozhodnutia v takomto prípade je teda skutočnosť, že odvolací súd sám opakuje v potrebnom rozsahu dokazovanie, na základe ktorého dospeje k skutkovému stavu, odlišnému od skutkového stavu zisteného prvostupňovým súdom, tvoriacemu podklad pre rozhodnutie v danej veci.

Dovolací súd z obsahu spisu zistil, že odvolací súd z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa vyvodil odlišné skutkové a na ich základe aj právne závery, ako súd prvého stupňa, bez toho, aby vo veci vykonal v potrebnom rozsahu dokazovanie.

Ak sa však odvolací súd chce odchyliť od skutkových zistení súdu prvého stupňa na základe bezprostredne pred ním vykonaných dôkazov, mal dokazovanie v zmysle § 213 ods. 3 O.s.p. sám v potrebnom rozsahu opakovat' a zadovážiť si tak rovnocenný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O.s.p. Len takýto postup je aj v súlade so zásadou priamosti a ústnosti občianskoprávneho konania. Je neprípustné, aby odvolací súd ku svojim odlišným skutkovým zisteniam, vedúcim k záveru o neopodstatnenosti návrhu a jeho zamietnutiu v celom rozsahu, dospel v podstate iba na základe prehodnotenia dôkazov vykonaných súdom prvého stupňa.

Z obsahu zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom z 25. júna 2009, na ktorom bolo aj meritórne rozhodnuté totiž vyplýva, že krajský súd na tomto pojednávaní okrem oboznámenia priebehu dovtedajšieho konania, rozsudku súdu prvého stupňa, odvolania žalovanej a výsluchu svedkyne J. P., žiadne ďalšie dokazovanie nevykonal. Ako vyplýva z dôvodov rozhodnutia odvolacieho súdu inak posúdil skutkový stav ako ho posúdil okresný súd, predovšetkým výpoveď svedka L. C., z ktorej vychádzal a ktorého sám nevyočul hodnotil inak a tiež z Dotazníka a čestného vyhlásenia na registráciu a spoplatnenie kúpnopredajnej zmluvy vyvodil iné skutkové závery bez toho, aby dôkaz listinou podľa zásad uvedených v § 129 ods. 1 O.s.p. vykonal. Treba zdôrazniť, že k odlišnému hodnoteniu dôkazu

má odvolací súd povinnosť poskytnúť účastníkovi možnosť sa k nemu vyjadriť. Ak tak neurobí, možno považovať jeho odchylné skutkové závery za nepodložené, urobené v rozpore s § 132, § 211 a § 213 O.s.p. a v takom prípade je odvolacie konanie postihnuté vadou.

Odvolací súd si tak nezdovážil rovnocenný zákonný procesný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O.s.p., a preto sú jeho skutkové a na ne nadväzujúce právne závery zatiaľ predčasné a dovolaciemu súdu neprislúcha v súčasnom štádiu konania oprávnenie na ich hodnotenie.

Dovolateľmi napadnutý rozsudok nebolo možné v dovolacom konaní podrobiť prieskumu z hľadiska správnosti zaujatých právnych záverov (žalobcami uplatnený dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), lebo skutkové zistenia odvolacieho súdu vyplývajúce zo spisu nedávajú (vzhľadom na už spomenutú tzv. inú vadu konania) pre toto posúdenie dostatočný podklad.

Z uvedeného vyplýva, že konanie odvolacieho súdu je postihnuté jednak procesnou vadou (§ 237 písm. f/ O.s.p.) a inou vadou, majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). K takýmto vadám bol dovolací súd povinný prihliadnuť, i keď neboli uplatnené ako dôvod prípustného dovolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie v zmysle § 243b ods. 1 O.s.p.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znovu aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. februára 2013

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková